

ת"פ 30962/11/19 - מדינת ישראל נגד מועתז אל רשק

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 30962-11-19 מדינת ישראל נ' אל רשק

לפני כבוד השופט אביחי דורון
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מועתז אל רשק

הנאשמים

גזר דין

כולל תת"ע 2188-11-21 ו-4484-01-23.

הנאשם הודה והורשע, ביום 1.1.2023, במסגרת הסדר טיעון, בכך שביום 7.6.2019 הסיע תושב זר השוהה בישראל שלא כדין.

על פי ההסדר הגבילה עצמה המאשימה למאסר בעבודות שירות למשך 6 חודשים בתוספת ענישה נלווית, הסנגור חופשי בטיעונו.

בנוסף, ביום 5.7.23, הורשע הנאשם בשתי עבירות של נהיגה ללא רישיון נהיגה ונהיגה כשרישיון הנהיגה פקע למעלה משנתיים, הכל לפי פקודת התעבורה, וכן בנהיגה ללא ביטוח לפי פקודת ביטוח כלי רכב מנועי. העבירות נעברו בימים 28.10.21 ו-5.1.23.

ההרשעה האחרונה ניתנה לאחר שאפשרתי צירוף תיקים מבית המשפט לתעבורה, שם בוטלה הרשעת הנאשם לצורך צירוף התיקים לפניי.

טיעוני הצדדים:

המאשימה סקרה את כתב האישום בו הודה הנאשם, וכן את עברו הפלילי והתעבורתי.

לטענתה לנאשם 2 מאסרים מותנים, בני 3 חודשים ו-6 חודשים, בגין עבירות דומות.

עמוד 1

הערכים המוגנים בהם פגע הנאשם הם שלום הציבור ושלטון החוק, כך טענה ואני מקבל זיהוי זה.

המאשימה ביקשה למתוח מתחם ענישה הנע בין 4-12 חודשי מאסר, ולנוכח עברו של הנאשם עתרה למאסר בן 6 חודשים.

עוד עתרה להפעיל את שני המאסרים המותנים במצטבר, סה"כ 9 חודשים, ועבור עבירות התעבורה בהן הורשע לאחר שצירפן לפני - לגזור עונשים הולמים, כשמתחם הענישה לגביהן, לטעמה, נע בין 4-12 חודשים על כל אחת.

בסה"כ ביקשה המאשימה לגזור עונש בן שנתיים מאסר על הנאשם, בתוספת ענישה נלווית.

עוד עתרה להפעיל את הפסילות המותנות התלויות ועומדות נגד הנאשם ולגזור עליו פסילות נוספות בפועל ועל תנאי. המאשימה צרפה פסיקה לתמיכה בעמדתה.

הסנגור אישר את דברי המאשימה לעניין עבירת הסעת השב"ח, ציין כי הנאשם לא קיבל תמורה עבורה ההסעה, וכי עיקר כשלונו היה בכך שלא בדק את דברי השב"ח שיש לו אישור שהיה בישראל.

הסנגור טען כי הפסיקה שהוגשה על ידי המאשימה אינה מתאימה למקרה לפניי וטען כי הנאשם הסיע את השב"ח מרחק קצר בלבד.

ביחס לעברו הפלילי/תעבורתי אמר כי העבירה היחידה הרלבנטית נעברה בשנה 2010, עת הסיע הנאשם נוסעים רבים, ולא התכוון לחזור עליה אלא כשל, כאמור, באי בדיקת גרסת הרישיון של הנוסע במקרה שלפני.

לטעמו, בנסיבות אלה, הענישה הראויה והנוהגת אינה עולה על חודש מאסר בעבודות שירות.

באשר לעבירות התעבורה, כך הסנגור, לנאשם היה רישיון נהיגה על משאית שפקע בשנת 2018, והוא לא היה יכול לחדשו בגלל בעיות הקשורות בהוצאה לפועל.

במצב דברים זה, טען, והיות שהיה לו רישיון קודם, הסיכון התעבורתי קטן משמעותית.

לדברי הסנגור מתחם הענישה הנוהג מתחיל ממאסר מותנה, וראיה לכך העונשים שנגזרו על הנאשם בהרשעותיו הקודמות.

בנסיבות אלה, עתר הסנגור להפעיל את המאסרים המותנים בחופף אחד לשני ובחופף לעונש מאסר שיוטל על עבירת

הסעת השב"ח, ולגזור עליו מאסר בן 6 חודשים שאפשר וירוצה בעבודות שירות.

הסנגור הסכים כי צריך להפעיל את הפסילות המותנות, ומסר כי הנאשם פסול כיום מנהיגה כלל.

הנאשם עצמו סיפר כי עשה קורס נהיגה ואף עבר את המבחן התיאורטי, אך נותר לו רק לעבור טסט, אליו לא ניגש בגלל בעיות כלכליות וזוגיות.

הנאשם אמר כי התגרש, התחתן מחדש, נולד לו ילד לאחר שנות טיפולים ארוכות ואם יכנס לכלא הוא עלול להתגרש שוב.

לעניין העבירה עצמה סיפר כי בעיצומו של חג סימן לו טרמפיסט מבוגר שיקח אותו טרמפ, הנאשם שאל אותו עם יש לו אישור שהיה בישראל, הטרמפיסט שיקר שיש לו, והוא רק עשה לו טובה והסיע אותו פחות מחמש מאות מטר בלבד.

הנאשם ביקש הזדמנות נוספת, לגזור עליו מאסר בעבודות שירות בלבד פסילות רישיון ומאסרים מותנים.

דין והכרעה

אני מקבל את זיהוי הערכים המוגנים שטענה להם המאשימה.

באשר למידת הפגיעה - בהינתן גירסת הנאשם שלא נסתרה, בהינתן שהנאשם הסיע את הטרמפיסט מתוך ישראל לשטחי איו"ש, ובהיעדר עבירות נלוות, אני קובע כי מידת הפגיעה היתה בינונית בלבד.

.....

ביחס לעבירות התעבורה שהנאשם הורשע בהן, מצאתי לנכון לאזכר מתוך רע"פ **7810/16**, ירון לוי נ' מדינת ישראל, (30.10.2016) אותו הגישה המאשימה, את הציטוט מדברי כב' השופט סולברג (ברע"פ **8013/13**, מסעוד נ' מדינת ישראל (18.12.2013) לפיהם כשמדובר

"...בהטלת עונש מאסר במקרים של עבירות חוזות של נהיגה בלי רישיון נהיגה ובלי ביטוח" ... (מעיד) המבקש על עצמו כי מורא החוק אינו חל עליו. רחמנות יתרה כלפיו כמוה כהתאכזרות על הולכי רגל תמימי-דרך ואל שאר המשתמשים בכביש. אין הצדקה לחשפם לסכנת נפשות, וגם לא לנזקים כספיים הנובעים מן הקושי להיפרע..."

" אמת הדבר, לא נגרמו פגיעות פיזיות בעקבו עבירות המבקש, אך המעשים כשלעצמם מצדיקים ענישה מחמירה נוכח ריבוי העבירות של המבקש והיות שענישה קלה יותר לא הביאה אותו לחדול מביצוע עבירות התנועה..."

ניתן לגזור אפוא מפסיקה זו גם את הערכים המוגנים שביסוד עבירות התעבורה שעבר הנאשם.

באשר לענישה ההולמת, נתתי דעתי לנאשם הרשעות לא מעטות באותן עבירות, גם כאלה שנעברו כשהעונשים המותנים בגין כבר אינם חלים בתיק שלפניי, והחזרתיות על העבירות "מתכתבת" עם הציטטה שהובאה לעיל.

צודק הסנגור, שהרשעתו האחרונה של הנאשם בעבירה של הסעת שב"ח נעברה לפני כ-13 שנים, וגם צודק הוא באומרו שמתחם הענישה בגין עבירות התעבורה של הנאשם מתחיל במאסר מותנה ומסתיים במאסר קצר בלבד, כפי שעולה מהרשעות הנאשם עצמו בבתי המשפט.

אלא שמתחם ענישה לחוד, ואופן הפעלת מאסרים מותנים לחוד, וכידוע - דרושים נימוקים ממשיים להפעיל מאסרים מותנים בחופף לעצמם, קל וחומר בחופף לענישה מקורית בגין עבירות דומות שנעברו.

לא מצאתי כי הסנגור הצליח להעלות נימוקים בעלי משקל מספיק לקבל את עתירתו העונשית.

מנגד, גם לא מצאתי כי עתירת המאשימה הגורפת מוצדקת בנסיבות העניין.

אקח בחשבון שלנאשם רישום פלילי ענף, והעובדה שעבירה דומה עבר לפני יותר מעשר שנים, אינה מכהה מהעבירות הפליליות הנוספות והמאוחרות יותר שהורשע בביצוען ובהן הרשעות בגין ריצה הנאשם חודשי מאסר ממושכים.

לא ניכרת אפוא התפתחות שיש בה התפכחות, לא בצד הפלילי ואף לא בתעבורתי, שם אחד הדוחות שצורפו מדבר בעבירה שנעברה לפני פחות משנה (יומיים לאחר שהורשע הנאשם בעבירת הסעת השב"ח לפניי).

מנגד, אקח בחשבון את הודאת הנאשם ולקיחת האחריות, וכן החיסכון בזמן ציבורי, כמו גם את חרטתו, ואת מצבו האישי, הזוגי והכלכלי, כפי שהשמיע לפניי.

באומרי דברים אלה, מקבל עקרון ההלימה משקל משמעותי, כך גם אלמנט ההרתעה האישית.

אשר על כן אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מופעל בזאת עונש המאסר המותנה בן 6 החודשים שנגזר על הנאשם בתת"א א-19-07-2150, ביום 6.7.20 בבית משפט השלום לתעבורה ירושלים וכן מופעלת הפסילה המותנית בת 3 החודשים שנגזרה על הנאשם באותו תיק.

2. מופעל בזאת עונש המאסר בן 3 החודשים שנגזר על הנאשם בתת"ע 20-02-6871 ביום 1.11.20 בבית משפט השלום לתעבורה ירושלים וכן מופעלת הפסילה המותנית בת 3 החודשים שנגזרה על הנאשם באותו תיק.

3. בגין עבירת הסעת השב"ח אני גוזר על הנאשם מאסר בן 5 חודשים.
4. בגין עבירות התעבורה שעבר הנאשם אני גוזר עליו מאסר בן 5 חודשים.
5. העונשים המופעלים יופעלו כשחודשיים מתוך המאסר בן 6 החודשים יחפוץ את המאסר המותנה בן 3 החודשים וחודש במצטבר לו. סה"כ בפרק זה יגזר על הנאשם מאסר בן 7 חודשים.
6. העונשים שנגזרו בסעיפים 3 ו-4 לעיל ירוצו במצטבר אחד לשני, סה"כ 10 חודשים ובחפיפה בת חודש ל - 7 החודשים שהופעלו.
7. סה"כ ירצה הנאשם עונש של 16 חודשים מאסר, הנאשם יחל בריצוי מאסרו ביום 01.06.24.
8. אני גוזר על הנאשם עונש של 6 חודשי מאסר אותו לא ירצה אלא אם יעבור בתוך 3 שנים משחרורו מהכלא כל עבירה לפי חוק הכניסה לישראל.
9. אני גוזר על הנאשם עונש של 6 חודשי מאסר אותו לא ירצה אלא אם יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו מהכלא אחת מעבירות התעבורה שהורשע בביצוען.
10. אני פוסל את הנאשם מהחזקת רישיון נהיגה למשך 8 חודשים, במצטבר לשתי הפסילות המותנות שהפעלתי, אף הן במצטבר אחת לשנייה, סה"כ יהיה הנאשם פסול מהחזקת או קבלת רישיון נהיגה לתקופה בת 14 חודשים.
11. אני פוסל את הנאשם מהחזקת רישיון נהיגה לתקופה בת 8 חודשים, אולם הנאשם לא ירצה עונש זה אלא אם יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו מהכלא כל עבירה על חוק הכניסה לישראל ו/או אחת מעבירות התעבורה בהן הורשע.
12. אני גוזר על הנאשם קנס בסך 1000 ₪ או 30 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם בתוך 12 חודשים מהיום.
13. אני מחייב את הנאשם להצהיר כי אם יעבור אחת מעבירות התנאי בתוך שנה מסיום ריצוי מאסרו, ישלם סך 10,000 ₪. הצהרת הנאשם נרשמה בפניי.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, א' שבט תשפ"ד, 11 ינואר 2024, בהעדר הצדדים.